

„Sama bodiva, sama v svoji ljubezni! Ne bodi nikogar, da bi stal med nama, ne kraja, ne ure, ne človeka! Sama — ne v samoti; zaklenjena — ne v ječo; zavezana — svobodna! Moja ljubezen je tonila, omahovala v hrepenenju — močna in lepa se bo vzdignila iz močvirja!“

Sam Bog vedi, kakšne so bile moje besede, kakšne moje misli ob tistih urah; srečen sem bil, to je zapisano v koprnečem spominu. Vse se je vršilo kakor v sanjah; smejala sva se in jokala sva, Bog se usmili! Bridkost je bila prekipela in se je naposled prelila kakor iz prevrnjenega kozarca; olajšano, osvobojeno srce je zavriskalo in zastokalo od sladkosti . . .

Zgodnje jutro je bilo, ko sem jo spremljal domov. Gosta megla se je valila nad mestom; tišina je bila tolika, da sva hodila narahlo, zato da bi ne slišala svojih korakov. Vso pot sva molčala, roko v roki, glavo tesno ob glavi, misel ob misli . . .

Tisti dan sem šel in sem naročil stanovanje za naju obadva; daleč zunaj, tako da sva videla skozi okno na pusto močvirno polje.

(Dalje prihodnjič.)

Pesem o lilijanu.

Oj, rasti mi, lilijan, rajski cvet,
nebeško lep je ves beli svet —
zalivala bistro gredice,
rosila sem z žarki cvetlice.

In rastel, zacvetel je lilijan,
že vrt se mi v solncu iskri ves dan,
ljubezen iz kelihov diha —
oj, pridi mi, fantič v moj stan . . .

Oj, pridi, utrgaj si beli cvet,
naj zvone, na tvoje prsi pripet,
in moje srce te pozdravlja,
in moje srce je kot beli cvet . . .

C. Golar.

